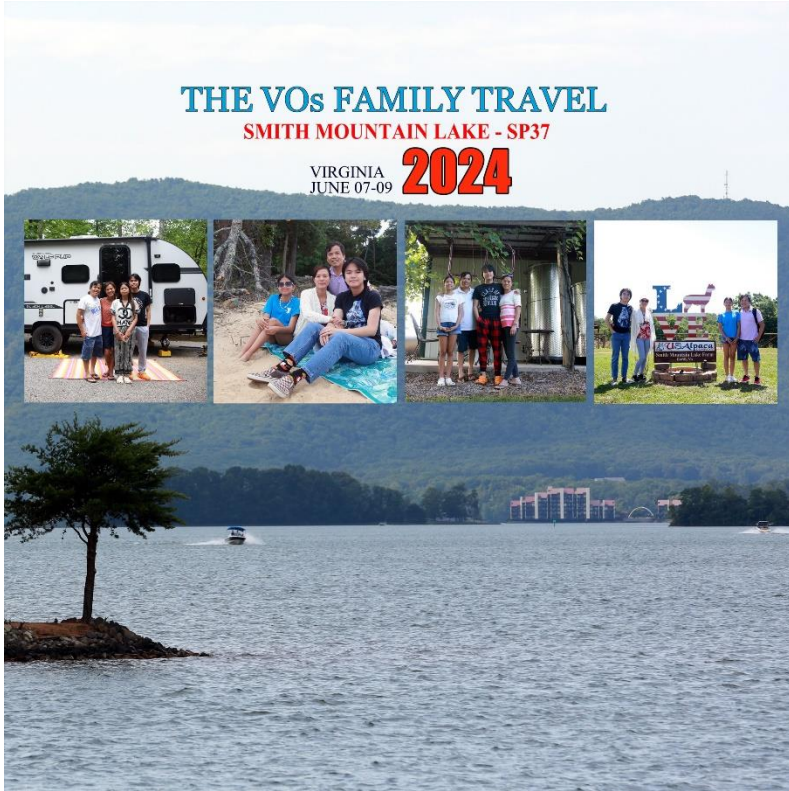

Smith Mountain Lake

Người Đàn Ông và Con Chó

Người đàn ông ngồi trên chiếc ghế dài, nhìn ra mặt hồ. Bên cạnh ông là cây gậy dùng để đi bộ (hay leo núi) và con chó. Ông đội chiếc mũ lưỡi trai không che phủ hết mái tóc điểm bạc. Ông khoảng ngoài 60. Nghe tiếng bước chân của tôi đi tới, ông xoay người lại chào và nói:

- Chào cậu. Máy ảnh của cậu xịn quá.
- Vâng, cảm ơn ông. Xin lỗi, tôi đã làm phiền ông? Thời tiết hôm nay đẹp quá.

- Ồ, không phiền. Vâng, trời thật đẹp. Cậu từ đâu tới?

- Tôi đến từ Richmond. Ngày hè, tôi cùng gia đình đến đây để cắm trại vài ngày, ở công viên này. Còn ông?

- Tôi là dân ở vùng này. À... Không... Chính xác là tôi mới dọn về

đây vài năm nay. Trước kia tôi ở vùng vịnh San Francisco. Tôi sinh ra và lớn lên ở đây, lớn lên thì làm việc ở San Fran. Bây giờ về hưu mới trở về đây. Xem như lá rụng về cội. Cậu chụp hình chuyên

nghiệp hay chỉ là sở thích.

- Dạ chỉ là sở thích.

Ông đưa chiếc túi máy ảnh trước ngực lên cho tôi thấy và nói:

- Tôi cũng vậy, cũng thích nhiếp ảnh. Nhiếp ảnh là một trong những sở thích lớn của tôi.

- Ồ... Vậy à? Tôi cũng đam mê chụp ảnh lắm. Tôi thích ghi lại những hình ảnh mà tôi đi qua. Ông nói nhiếp ảnh là một trong những sở thích của ông, vậy còn những sở thích khác?

- Du lịch, làm đồ gỗ, và vẽ là những sở thích khác của tôi. Nếu cậu không ngại, lại gần đây, tôi cho cậu xem những tấm ảnh tôi chụp ở vùng vịnh (the Bay area) và khu vực này.

Tôi nhìn con chó rồi cẩn thận đến gần ông để xem ảnh trong điện thoại. Thấy vậy ông nói, như giải thích:

- Nó hiền lắm, không cắn đâu. Đừng sợ. Nó là một con chó già.

- Dạ, vâng!

Ông mở điện thoại ra cho tôi xem những tấm ảnh mà ông chụp. Những tấm ảnh từ màu sắc, bộ cục, đến ánh sáng đều rất hài hòa, nghệ thuật. Xong, ông lấy chiếc mũ trên đầu xuống, chỉ vào và nói:

- Đây là đôi mắt của con mèo nhà tôi. Con mèo cũng đã già, mỗi lần tôi đi ra ngoài đều đội chiếc mũ này cùng anh chàng Chris này (chỉ vào con chó) để chúng cùng ngắm những phong cảnh mà chúng tôi đi qua. Cậu nói cậu đi cắm trại cùng gia đình, mà gia đình cậu đâu?

- Dạ vợ và con tôi đang tắm ở ngoài biển hồ. Còn tôi đi lang thang ngắm cảnh và chụp ảnh.

- Ồ... Cậu thích chụp phong cảnh?

- Không nhất thiết, thưa ông. Tôi thích chụp ảnh gia đình và chân dung hơn phong cảnh.

- Ồ... Cậu còn trẻ, còn nhiều việc và gia đình phải lo toan... Cậu đã ghé đâu rồi? Nếu cậu có con nhỏ thì tôi nghĩ cậu đi thăm nông trại US Alpacs, tôi nghĩ chắc gia đình cậu sẽ thích. Còn không thì ghé lại vào khu "Welcome Center" để dạo phố hay hỏi thêm những địa điểm mua sắm thích ứng với nhu cầu gia đình. Một địa điểm cũng nên ghé cho biết.

- Dạ vâng, thưa ông. Tôi đã đưa gia đình đến những địa điểm ấy hôm qua và sáng nay. Vì như tôi đã nói, tôi thích chụp ảnh gia đình làm kỷ niệm. Mà tiểu bang này có nhiều cảnh đẹp. *Virginia is for Lovers*. (*Virginia dành cho những người yêu thương*). Ngoài du lịch ra, chúng tôi còn thích tìm đến những nơi có chữ "LOVE" để chụp ảnh.

- Ồ... Hay đấy. Tôi cũng thấy có rất nhiều chữ "LOVE" ở những nơi tôi từng ghé qua.

- Dạ đúng rồi.

Đang trò chuyện với ông Phil thì chuông điện thoại của tôi reng. Vợ tôi gọi. Tôi xin lỗi ông để nghe điện thoại. Tôi nói với nàng vài câu rồi cúp phone. Tôi quay sang ông và nói:

- Xin lỗi ông Phil, tôi giờ phải về, vợ con tôi đang đợi ngoài bãi tắm để chờ về camper. Rất cảm ơn ông đã cho tôi coi những tấm ảnh đẹp và trò chuyện cùng nhau. Rất thú vị. Chúc ông có một buổi tối an lành. Xin chào ông.

- Vâng, chào cậu. Chúc vui ngày cuối tuần.

Tôi tạm biệt ông Phil, trở lại bãi đậu xe rồi lái đến bãi tắm để đón vợ con về đất trại.

oOo

Chúng tôi đến công viên tiểu bang Smith Mountain Lake vào buổi trưa ngày thứ Sáu. Công viên Smith Mountain Lake cách thủ phủ Richmond, nơi chúng tôi ở, chừng ba giờ lái xe. Sau khi nhận giấy tờ, bản đồ, lịch trình, giấy đậu xe từ cô nhân viên ở phòng công viên, chúng tôi lái xe vào khu đất trại của mình để chuẩn bị cho những ngày cắm trại ở đây.

Công viên tiểu bang Smith Mountain Lake (nơi chúng tôi tạm gọi là Hồ Trên Núi Smith), là một công đẹp như tranh vẽ và là thiên đường của những người đam mê nước. Công viên này rộng 1.148 mẫu Anh (4,65 km²) dọc theo bờ Hồ Trên Núi Smith nằm ở Quận Bedford, Virginia gần Huddleston. Theo Wikipedia, công viên Hồ Trên Núi Smith được mở cửa cho công chúng vào năm 1983. Điểm nổi bật của công viên này là hồ nước ngọt rộng lớn. Hồ này lớn thứ hai của tiểu bang Virginia sau Hồ Đảo Buggs nằm gần ranh giới với tiểu bang Bắc Carolina. Trong công viên Smith Mountain Lake cũng như các khu vực lân cận có rất nhiều hoạt động dưới nước, bao gồm bơi lội, cho thuê thuyền, bến thuyền và cầu tàu câu cá để khách du lịch có thể thuê.

Ngoài ra các gia đình cũng có thể tận hưởng hoạt động dã ngoại, trung tâm du khách, nhà hát ngoài trời, các chương trình đặc biệt, cắm trại, lều Mông Cổ (yurt), cabin và nhiều dặm đường mòn (trails).

Sau khi cắm điện nước vào căn lều di động camper, chúng tôi dọn cơm ra ăn. Cơm nước và nghỉ ngơi cho đến năm giờ chiều chúng tôi mới lái xe đến khu vực lân cận thăm quan, ngắm cảnh, và

chụp ảnh. Điểm đầu tiên chúng tôi dừng lại là vườn nho và nơi sản xuất rượu vang Hickory Hill. Khi chúng tôi đến nơi thì quán thử rượu đã đóng cửa. Chúng tôi chỉ vội chụp vài tấm ảnh để đến địa điểm kế tiếp, nông trại lạc đà Alpacas. Do không hẹn trước, nên chúng tôi không vào bên trong được. Cũng may, trước cổng nông trại có để lại số điện thoại liên lạc. Tôi vội gọi số điện thoại ghi trên cổng để nhờ hướng dẫn cách thức đặt

lịch hẹn. Chúng tôi đặt lịch hẹn sớm nhất vào lúc 10:30. Giá vào cổng nông trại là \$10 cho mỗi khách đến thăm. Rời khỏi nông trại nuôi lạc đà Nam Mỹ Alpacas, chúng tôi lái xe trở về đất trại. Trước khi

về, chúng tôi ghé vào khu trung tâm thương mại của Smith Mountain Lake chụp ảnh và hỏi mua vé đi du thuyền ngắm hoàng hôn trên hồ. Rất tiếc, vé đi du thuyền đã bán hết từ trước và dịch vụ cho thuê thuyền

máy phải thuê tám giờ đồng hồ trở lên, nên chúng tôi đành phải bỏ ý định thuê thuyền vi vu trên bờ hồ.

Rời khu "Welcome Center", chúng tôi trở về đất trại và chuẩn bị bữa cơm tối. Cơm nước xong, chúng tôi dọn dẹp và chuẩn bị đi ngủ.

Buổi sáng ngày

thứ Bảy, chúng tôi thức dậy ăn sáng rồi đi đến nông trại nuôi lạc đà Alpaca. Alpaca có tên khoa học là *Lama pacos* là một loài động vật có vú thuộc họ lạc đà Nam Mỹ. Theo truyền thống, lạc đà Alpacas được nuôi theo đàn chăn thả trên độ cao bằng phẳng của dãy Andes ở phía Nam Peru, Tây Bolivia, Ecuador và Bắc Chile. Ngày nay, lạc đà Nam Mỹ Alpacas có thể được tìm thấy ở các trang trại và trại chăn nuôi trên khắp thế giới, với hàng nghìn loài động vật được sinh ra và nuôi dưỡng hàng năm, là loài động vật đặc biệt phổ biến ở Bắc Mỹ, Châu Âu và Úc.

Khi chúng tôi đến nông trại nuôi lạc đà Nam Mỹ thì đã có gần 20 người đến trước, gồm một nhóm cô dâu tương lai (bride and bridal party), một gia đình nọ và đứa con trai

nhỏ, và một đôi vợ chồng trẻ. Khi tới, chúng tôi ngồi trên những băng ghế gỗ để nghe người chủ nông trại giải thích về loài động vật này cũng như lý do vì sao người ta nuôi chúng.

Theo như người chủ nông trại thì có hai giống Alpaca, được phân tách dựa trên khu vực đặc hữu và loại sợi (len) tương ứng của chúng.

Đó là loại Suri Alpaca và Huacaya Alpaca. Cả hai giống lạc đà này đều cho loại lông có giá trị cao. Lông Suri Alpaca thẳng trong khi lông Huacaya có kết cấu "uốn", lượn sóng và mọc thành từng bó. Lông Alpaca được sử dụng để

làm các mặt hàng dệt kim và dệt thoi, tương tự như len của cừu nhưng mềm, ấm, kháng ẩm và cháy tốt hơn nhưng loại lông cừu. Sau gần nửa giờ giải thích cho chúng tôi về loài động vật này, người chủ nông trại lấy thùng thức ăn ra, múc một ít đổ vào tô giấy rồi trao cho chúng tôi. Ông hướng dẫn cho chúng tôi đứng thành một hàng rồi mở cửa cho đàn lạc đà Alpaca chạy ra ăn. Những con lạc đà Nam Mỹ Alpacas có nhiều màu lông ủa ra đến ăn thức ăn. Chúng ăn xong, lại được lùa vào chuồng trở lại. Cho lạc đà ăn xong, chúng tôi được dẫn tới khu vực chăm sóc con non.

Trong bầy lạc đà Nam Mỹ, có một chú lạc đà con vừa chào đời, ông chủ nông trại bằng chú lạc đà con ra cho chúng tôi bằng thử để xem cảm giác về bộ lông của lạc đà con. Trong khi chúng tôi sờ

bộ lông mềm êm ái ấy thì lạc đà Alpaca mẹ kêu gào tìm con. Thấy vậy, người chủ nông trại mới đem trả lạc đà con vào với mẹ. Tiếp đó, chủ nông trại dẫn chúng tôi đến chuồng lạc đà bố. Chú lạc đà này chắc đã

quen hơi và hiểu được mệnh lệnh của chủ. Nó thông minh như một

con chó. Bảo làm gì thì làm đó. Sau khi chúng tôi lần lượt xếp hàng chụp ảnh chung với lạc đà bố, chủ nông trại dẫn chúng tôi đến nơi tụ họp để "quảng cáo" thêm về các cơ sở thương mại của nông trại gia đình ông ấy

rồi xin tiền lệ phí vào cổng. Chúng tôi cảm ơn rồi chia tay.

Rời nông trại chăn nuôi lạc đà Nam Mỹ Alpacas, chúng tôi trở về đất trại. Dọc đường, tôi mê mẩn nhìn những cuộn cỏ khô được bện thành vòng tròn nằm rải rác trên đồi. Tôi không biết vì sao, mỗi khi nhìn thấy những cuộn cỏ khô ấy là lòng tôi thanh thản, dễ chịu lạ.

Chúng tôi đất trại, nhóm lửa chuẩn bị bữa cơm trưa. Ăn trưa rồi nghỉ ngơi đến xế chiều chúng tôi mới kéo nhau ra biển hồ để tắm và chụp ảnh lưu niệm.

Chúng tôi tắm, nghỉ ngơi ở bờ biển hồ đến khi mặt trời lặn mới trở về đất trại lo cho bữa cơm tối. Ăn tối xong, vợ và hai con chơi game, nghe nhạc. Còn lại mình tôi thơ

thần với những con chữ và ghi lại những kỷ niệm ba ngày hai đêm ở đây.

Bên Hồ Trên Núi

*Trập trùng đồi núi vây quanh
Mây hong khô gốc cỏ xanh cuộn tròn
Ngày hè cùng với vợ con
Đến hồ trên núi ta còn ngẩn ngơ*

*Nơi đây cảnh đẹp nên thơ
Nước xanh ngọc bích hai bờ bình yên
Cúc hoa nở trắng khắp miền
Bầy nai thong thả bên triền dốc cao*

*Đôi chim bé nhỏ ngọt ngào
Trên cành Hạnh Phúc gọi chào yêu thương
Rừng thông thơm ngát bên đường
Sáng mai đón lấy hạt sương bên mình*

*Ngày hè ánh nắng lung linh
Ba ngày qua vội giờ mình chia tay
Ta về nhưng nhớ nơi này
Con tim ta mãi tháng ngày chưa quên.*

Những ngày ở công viên Smith Mountain Lake trôi qua mau, chúng tôi dọn dẹp mọi thứ chất lên xe bán tải để kéo đến công viên kế tiếp đó là công viên tiểu bang Hungry Mother.

**060924 - Smith Mountain
Lake State Park, Huddleston,
VA.**

Hungry Mother

Truyền Thuyết Về Người Mẹ Đói

Rời Smith Mountain Lake, gia đình nhỏ chúng tôi kéo căn lều đi động camper đến công viên tiểu bang kế tiếp đó là công viên tiểu bang Hungry Mother. Công viên tiểu bang Hungry Mother tọa lạc tại địa chỉ 2854 Park Blvd., Marion, VA. 24354-9323. Theo trang của sở Bảo Tồn và Giải Trí của tiểu bang Virginia thì công viên này là một trong sáu công viên tiểu bang đầu tiên được xây dựng vào năm 1933. Công viên Hungry Mother từ lâu đã là địa điểm được yêu thích. Nơi đây nổi

tiếng với những khu rừng tuyệt đẹp và một hồ nước yên bình rộng 108

mẫu Anh ở trung tâm của những ngọn núi. Công viên có một bãi biển đầy cát với nhà tắm, dịch vụ cho thuê thuyền (xuồng, thuyền kayak, thuyền kayak câu cá, thuyền chèo, ván chèo và xe đạp nước), bến thuyền và cầu

tàu câu cá (fishing pier) dành cho mọi người. Du khách cũng được tận hưởng các khu cắm trại, cabin, lều yurt, cửa hàng quà tặng, trung tâm du khách, nhà nghỉ gia đình sáu phòng ngủ và những con đường mòn đi bộ đường dài và đạp xe. Trung tâm Hội nghị Hemlock Haven, nơi có thể tổ chức các buổi tĩnh tâm, hội nghị và sự kiện đặc biệt, cũng nằm ở đây. Ở khu du khách bãi tắm có cả dịch vụ ăn uống.

Gia đình chúng tôi đến khu đất trại Burson, nằm cạnh con mương nhỏ, mát mẻ. Khu đất trại Burson này ngoài điện nước còn có cống xả thải, rất tiện nghi cho những người cắm trại bằng lều di động camper và xe du lịch giải trí RV. Trong tất cả các công viên ở tiểu bang Virginia chỉ có hai công viên có hệ thống cống thải đó là công viên tiểu bang Kiptopeke và Hungry Mother này. Sau khi gắn điện nước và ống xả thải, nàng chuẩn bị bữa cơm chiều. Còn tôi lấy xe đạp, đạp theo con đường mòn dọc bờ hồ. Tôi đạp xe từ đất trại Burson đến bãi cát bờ hồ

rồi quay trở về. Trên đường về, trời mưa lâm lâm. Lên đến con dốc,

con mưa rào trút xuống. Tôi vội thẳng xe lại, đứng dưới lùm cây trú mưa. Điện thoại reo vang. Bên kia đường dây, nàng hỏi:

- Trời mưa rồi, anh đang ở đâu?

- Anh đang đợi mưa gần bờ hồ. Khi mưa tạnh, anh sẽ về.

- Coi về nhanh còn ăn chiều. Con gái hỏi anh từ nãy giờ.

- Ờ...

Cúp phone xong, tôi đứng nhìn mưa rơi. Những hạt mưa trút xuống, đọng trên những bông hoa cúc trắng, mọc dọc theo bờ hồ. Bông cúc nhỏ không chịu được sức nặng của nước, oằn mình cong lại. Nước chảy xuống thân cây, bông cúc bật mình trở dậy. Tôi đứng ngắm mưa rơi, ngắm hoa lá đến khi cơn mưa nhỏ hạt mới đạp xe về lều. Dừng xe đạp bên gốc cây bên hông, tôi mở cửa camper bước vô. Nàng thấy tôi, vội nói:

- Trời đất làm gì mà phía sau quần áo anh dơ hầy vậy?

Tôi quay người lại nhìn, những vết bẩn hoen vàng bùn lầy bắn lên từ hai bánh xe đạp, phủ một lớp trên áo quần. Nàng bảo:

- Thôi anh thay đồ rồi mình ăn cơm. Hôm nay chắc cả nhà ăn bên trong chứ ở ngoài ướt chèm nhẹp.

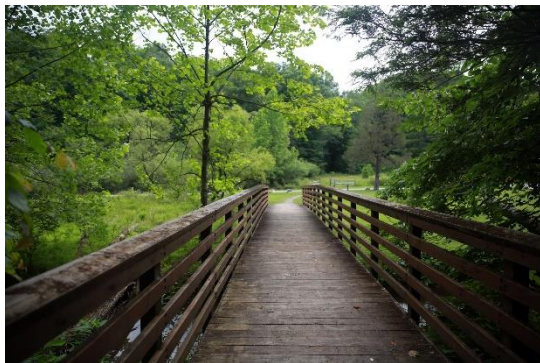
- Ờ... Hôm nay mình ăn gì vậy em?

- Em làm lẩu chả cá ăn với rau ngoài vườn em hái mang theo. Còn hai con ăn cơm với thịt kho.

Chúng tôi rửa tay và ăn cơm chiều. Ăn cơm xong, tôi phụ vợ dọn dẹp và rửa chén. Xong việc, tôi rủ nàng và hai con đạp xe dạo bờ hồ. Nàng và cậu con trai không muốn đi, chỉ có cô con gái đi với bố. Hai

cha con chúng tôi đạp xe khám phá quanh bờ hồ. Gặp những bông hoa rừng hay cảnh đẹp, hai cha con dừng xe lại để chụp hình. Dọc theo bờ hồ, ngoài hoa cúc trắng ra, chúng tôi còn thấy nhiều loại hoa dại khác như *fire pink*, *wild blue phlox*, *golden aster*, *duong xỉ*, *boneset*...vv... Hai cha con đạp xe đến một nhòai mới trở về đất trại.

Khi trở về đất trại, nàng vẫn còn bận chơi lô tô trong ipad, còn cậu con trai thì nghe nhạc, chơi game. Cô con gái thấy vậy cũng tìm phone ra chơi game. Còn lại một mình, tôi coi lại những thông tin trên các tờ giấy mà khi chúng tôi ghi danh đất

trại, cô nhân viên đã đưa. Trong các giấy tờ ấy, tôi đọc được một câu chuyện nho nhỏ về tên của công viên và truyền thuyết về nó.

Câu chuyện được người dân Tây Nam Virginia chấp nhận và kể lại như thế này... Truyền thuyết kể lại rằng thời nước Mỹ vừa thành lập, có một người tiên phong tên là Molly Marley và đưa con nhỏ của cô đã bị một bộ tộc người Mỹ bản địa bắt giữ và đưa đến trại trên núi của họ. Cô Molly và đứa con nhỏ của cô cuối cùng đã trốn thoát và lang thang trong rừng để kiếm thức ăn và tìm nơi trú ẩn. Một ngày nọ, Molly ngã quỵ vì kiệt sức và người con trẻ của cô vẫn tiếp tục đi dọc theo con lạch cho đến khi tìm thấy sự giúp đỡ. Khi gặp những người giúp đỡ, những chữ duy nhất mà đứa trẻ có thể thốt ra là "Mẹ Đói". Sau đó, một nhóm tìm kiếm và đã thấy cô Molly không còn hơi thở nằm dưới chân núi, gần con lạch. Ngọn núi sau đó được gọi là Molly's Knob và dòng suối là Hungry Mother Creek. Rồi vào năm 1930, đội bảo tồn dân sự đã mở rộng công viên. Con lạch đã được đắp đập để tạo thành hồ. Ban đầu, tên công viên được gọi là Forest Lake, sau đó được đổi thành

Southwest Virginia Lake. Rồi sau cùng là Hungry Mother State Park trước khi công viên mở cửa.

Đọc xong câu chuyện về người mẹ đói Molly, tôi kể lại cho nàng nghe Nghe xong, nàng rơm rớm nước mắt gần muốn khóc. Thấy vậy, tôi lãng sang chuyện khác. Tôi rủ cả gia đình đi "khám phá" vùng đất mới. Chúng tôi lái xe men theo con đường ngoằn ngoèo đến thị trấn Tazewell để chụp ảnh. Con đường 16 nằm giữa dãy núi Appalachian dài 32 dặm đường quanh co đầy phần khúc vô song có tên gọi là *Back of the Dragon* (Lung Rồng). Chúng tôi chỉ đi khoảng nửa chặng đường từ công viên Người Mẹ Đói đến Tazewell. Con đường này uốn cong như con rắn dài có hơn 400 khúc cua làm nàng say xắm mặt mày. Khi chúng tôi tới Tazewell, thành phố im lìm, mặc dù mới hơn sáu giờ tối. Chúng tôi chụp vội vài tấm ảnh quanh thị trấn Tazewell rồi trở về camper để nghỉ ngơi. Trong khi ba mẹ con chơi điện thoại, tôi làm thơ và viết lại những chuyện linh tinh về chuyến đi này.

Truyện Thuyết Về Công Viên Người Mẹ Đói

Sương mù trên đỉnh núi cao
Lung rồng uốn lượn đung sao trên trời
Tương truyền người mẹ tuyệt vời
Cùng con thơ dại chơi vui trong rừng

Đi theo dòng suối không ngừng
Đến khi kiệt sức giữa rừng vắng hoe
Khi người tìm thấy chỉ nghe
Mẹ con đói rã chắc e mất rồi

Molly nằm dưới chân đồi
Cạnh bên dòng suối đơn cô một mình
Em nghe tôi kể lặng thinh
Rưng rưng nước mắt sót tình mẹ con

Hôm nay suối mát vẫn còn
Bên công viên đẹp nước non thanh bình
Vẫn nghe suối hát rất tình
Long lanh in đậm bóng hình mẹ con.

Buổi sáng, chúng tôi thức dậy sớm như thường lệ mặc dầu không đi làm. Chắc có lẽ ở cái tuổi này chúng tôi dường như ngủ ít lại. Hễ

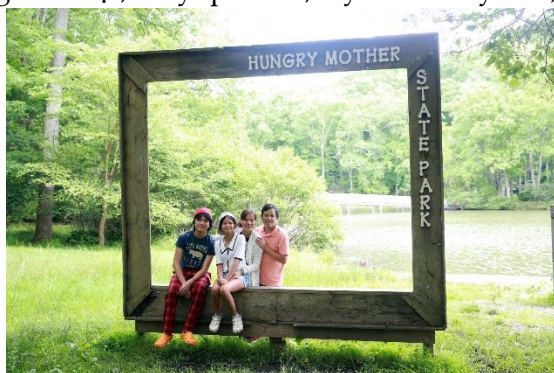
tối năm giờ sáng là cả hai vợ chồng đều thức dậy. Chúng tôi nói chuyện cho đến sáu giờ sáng. Tôi rủ nàng đi dạo quanh bờ hồ. Nàng nói:

- Em làm biếng lắm. Em muốn nướng thêm chút nữa.

Anh muốn đi thì đi một mình, nhưng nhớ về trước khi cô ba thức dậy.

- Ủa, vậy thôi anh đi dạo và chụp hình quanh đây.

Tôi thức dậy đánh răng rửa mặt, thay quần áo, lấy ba lô máy ảnh, rời khỏi camper. Tôi chỉ định chụp vài tấm ảnh loang quanh bờ hồ rồi trở về. Ra đến bờ hồ, nơi con thác nhân tạo, tôi gặp vài người bộ hành dắt chó đi dạo. Một vài người chào hỏi, làm quen. Có đôi vợ chồng nọ là dân trong vùng, dắt chó đi dạo. Khi thấy tôi đeo ba lô và máy ảnh trên vai, ông cho tôi xem những hình ảnh mà ông chụp quanh công viên. Ông nói:

- Nếu cậu muốn có hình ảnh đẹp, thì nên đi con đường mòn quanh bờ hồ sẽ có nhiều cảnh đẹp lắm.

Tôi hỏi lại:

- Đi có xa không?

- Không xa lắm. Hết bờ hồ khoảng 6 dặm. Đường mát và dễ đi lắm. Cậu đi cho biết.

Nghe vậy, tôi tò mò đi theo con đường mòn quanh bờ hồ. Con đường mòn 6 dặm đi trong rừng dưới tán cây mát rười rượi. Dọc theo con đường mòn là tiếng chim hót, là tiếng nước chảy róc rách, là những

loài hoa dại màu trắng hồng mọc thành chùm thơm ngát. Loài hoa mà sau này tôi được một người bạn cho biết tên đó là hoa laurels núi (mountain laurels). Đi qua những ngọn đồi nho nhỏ, qua một cây cầu, con đường mòn phía trước là bãi thả thuyền. Bãi thả thuyền vắng. Tôi đứng lại đọc những thông tin

trên bản tin và nghỉ ngơi. Một vài người bộ hành đi qua. Thấy vậy tôi hỏi:

- Xin lỗi cô, con đường này đến bãi biển hồ còn xa không?

- Khoảng 3 dặm nữa. Đi theo lối này, cậu sẽ thấy một ngã ba. Một rẽ lên bãi đậu xe, một ngã còn lại dẫn đến bờ biển.

- Vâng, cảm ơn cô.

Tôi tiếp tục chặn đường và dừng lại mỗi khi thấy cảnh đẹp. Tôi đi bộ đến gần trưa, bụng đói cồn cào, lòng hơi lo lắng. Đi hơn một giờ tôi mới đến bãi tắm ở bờ hồ. Điện thoại của nàng lại gọi. Nàng hỏi:

- Anh đang ở đâu, sao giờ chưa thấy về.

- Anh đang ở bãi tắm, gần bờ hồ. Chắc còn khoảng một tiếng nữa anh mới về.

- Trời... Trưa trôi qua rồi, về mau đi. Em đổ bánh xèo và làm mì Quảng chờ anh về ăn trưa. Hai đứa con chưa chịu ăn đòi chờ ba về. Nếu đi bộ lâu quá, vậy thôi để em chạy ra chờ anh về. Đứng im một chỗ giùm cái.

Cúp phone xong, tôi đi bộ ra bãi cát chụp ảnh. Trời còn sớm, bãi tắm hơi vắng. Một vài người chèo thuyền kayak và những người còn lại thì chơi bóng chuyền hoặc bơi trong hồ nước. Đang bấm vài tấm ảnh thì nàng gọi:

- Anh ở đâu, em tới rồi. Đang đứng ở bãi đậu xe.

- Okay, anh thấy rồi.

Nàng chở tôi về đất trại và gia đình chúng tôi dùng cơm trưa. Ăn trưa xong, cả gia đình ra bãi tắm thuê xe đạp nước và thuyền đạp nước ngao du trên mặt hồ. Đạp đến mỏi chân, chúng tôi trả thuyền rồi lái xe đi đồ xăng cũng như cho hai con mua vài món ăn vặt ở tiệm tạp hóa Walmart.

Sáng ngày thứ ba ở công viên Hungry Mother, tôi rủ nàng đến suối nước để chụp ảnh. Nàng mặc áo dài cho tôi chụp ảnh ở công viên đến hơn mười giờ chúng tôi mới về camper. Trong khi tôi dọn dẹp, chất đồ đạc lên xe bán tải cũng như xả bồn nước thải, nàng làm thức ăn sáng cho cả nhà trước khi các con thức dậy. Sau khi các con thức dậy, chúng tôi chụp vài tấm ảnh lưu niệm ở công viên này để rồi kéo camper đến công viên kế tiếp, Natural Tunnel State Park.

061024 - Hungry Mother State Park, Marion, VA.

Natural Tunnel

Bồn Tắm Của Quỷ

Gia đình nhỏ chúng tôi trở lại công viên tiểu bang Natural Tunnel sau hơn bảy năm. Lần trở lại này, chúng tôi cắm trại trong công viên bằng căn lều di động camper chứ không thuê khách sạn như bảy năm về trước. Từ công viên tiểu bang Hungry Mother, chúng tôi kéo camper đến đây khá sớm. Sau khi lấy giấy tờ để check-in, chúng tôi kéo camper đến thẳng khu đất trại Cove View. Khu đất trại Cove View

nằm trên đỉnh đồi, rất thoáng. Khu này dành cho những camper nhỏ hơn so với khu đất trại Lovers Leap.

Công viên tiểu bang Natural Tunnel (Đường Hầm Thiên Nhiên), nằm trong những dãy núi Appalachia thuộc địa hạt Scott của tiểu bang Virginia. Điểm chính của công viên này là một thạch động lớn được dùng làm đường hầm cho

xe lửa băng ngang. Đường hầm thiên nhiên này có diện tích khoảng 61m rộng và 24m cao được hình thành hơn ngàn năm trước. Bên cạnh đường hầm là một con suối chảy qua có tên gọi là suối Stock. Công viên có bảy lối mòn (trails) từ dễ đi đến gập ghềnh dành cho những người thích leo núi. Lần đến trước chúng tôi đến vào mùa Xuân nên ghế cáp treo (chairlift) của công viên không mở cửa cho du khách. Cả nhà chúng tôi dùng lối mòn Tunnel Hill để đến xem đường hầm thiên nhiên. Lần này chúng tôi cắm trại ở đây, nên dự tính sẽ trải nghiệm cảm các ngồi trên ghế cáp treo để xem cảm giác lơ lửng trên cao như thế nào.

Chúng tôi đến công viên Đường Hầm Thiên Nhiên vào buổi trưa. Sau khi gắn điện nước vào camper, chúng tôi dọn cơm ra ăn. Cơm trưa xong, cậu con trai và mẹ vào trong camper nghỉ ngơi. Còn cô con gái và tôi lái xe đi đến văn phòng để mua huy hiệu (lapel pin) của công viên

và đi thử ghế cáp treo. Vì chúng tôi cắm trại ở đây, nên dịch vụ cáp treo miễn phí. Hai cha con đi một vòng cáp treo xuống Đường Hầm

Thiên Nhiên rồi trở về lại camper. Sau khi trở về, cả gia đình chúng tôi cùng nhau lái xe đến khu cáp treo để đi xuống đường hầm xe lửa. Chúng tôi ở đó đi dạo, ngắm cảnh và chụp lại những hình ảnh nơi này như bảy năm trước mà chúng tôi đã từng chụp. Rong chơi và chụp ảnh đến khi ghế cáp treo sắp đóng cửa chúng tôi mới chịu trở về.

Vì đã đến đây hơn bảy năm trước nên vợ và hai con không muốn đi vòng quanh khu vực này nữa mà muốn nghỉ ngơi. Trong chuyến đi

trước, chúng tôi có đến Bays Mountain Park & Planetarium, xem ca nhạc đồng quê "Carter Family Fold", và tìm hiểu về lịch sử âm nhạc ở khu vực Bristol & Tri cities này. Trong lần đó, chúng tôi thích nhất là đêm coi ca

nhạc đồng quê ở Carter Family Fold tọa lạc tại 3449 AP. Carter Hwy thuộc Hiltons, Virginia. Lần đó có ba ca nhạc sĩ đồng quê trình diễn gồm Jeff Little - piano, Steve Lewis - guitar và banjo, Josh Scott - upright bass. Ban nhạc The Jeff Little Trio đến từ North Carolina chơi đàn và hát rất hay. Lúc họ hát, những khán thính giả

lên sàn nhảy để cùng nhau nhảy. Những điệu nhảy đồng quê rất vui tai vì dưới đế giày của họ có bọc những mảnh thép. Mỗi nhịp điệu là một tiếng "lách cách" nghe rất vui. Lần này vì chúng tôi đến trong tuần, nên không ghé coi âm nhạc ở Carter Family Fold được (họ chỉ mở cửa

duy nhất vào ngày thứ Bảy). Vì vợ và hai con không muốn đi, nên chỉ có một mình tôi đi bộ tìm đến thiên nhiên, tìm đến Devil's Bathtub.

Devil's Bathtub, tôi tạm dịch là Bồn Tắm của Quỷ, nằm cách công

viên "Đường Hầm Thiên Nhiên" chừng 30 phút theo lối mòn Devils Fork Loop tại Duffield, tiểu bang Virginia. Trước khi đi, tôi có vào trang "Khám Phá Virginia" (Exploring Virginia) để

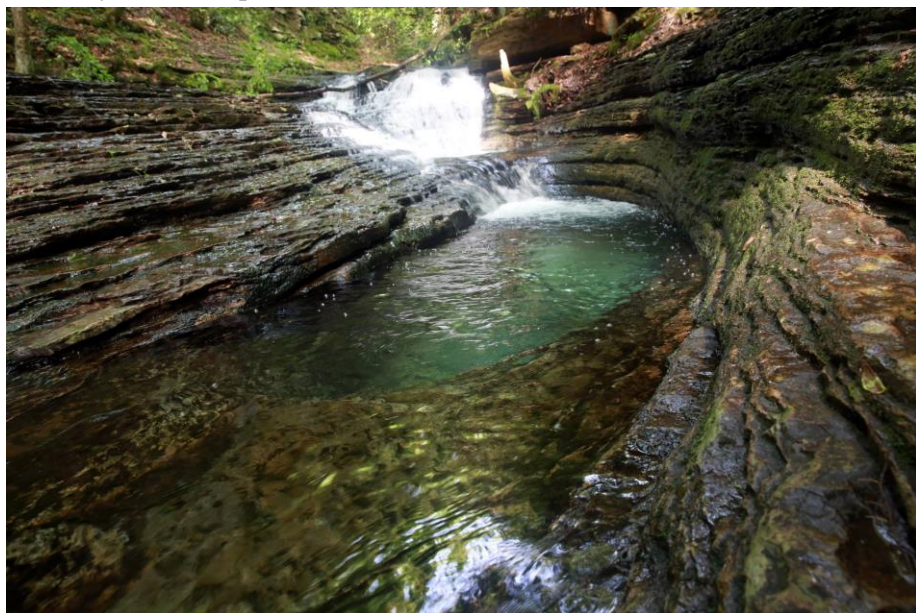
hỏi thêm kinh nghiệm đường đi nước bước. Sau khi tìm hiểu, tôi chuẩn bị kỹ lưỡng. Ngoài đôi dép quai crocs ra, tôi còn đem theo đôi giày thể thao và ba đôi vớ để thay đổi phòng hờ bị đau chân. Ngoài ra tôi còn mang theo khăn tắm, một bộ quần áo để thay, hai chai nước và một ít lương khô.

Tôi thức dậy từ sáng sớm, hôn nàng rồi mang ba lô máy ảnh lên đường. Con đường nhỏ từ công viên đến đây, tôi phải dừng xe mấy bận để tránh những con nai, gà lôi, thỏ, và chó sói băng qua. Khi tôi đến bãi đậu xe chính để đi đến Bồn Tắm của Quỷ, bãi đậu vắng hoe.

Tôi nghĩ chắc còn quá sớm, nên tiếp tục lái xe thêm một đoạn đường đất đến bãi đậu xe nhỏ hơn, gần hơn để đi. Ở bãi đậu xe này cũng vắng. Tôi ngồi trong xe đợi coi có người nào đến để đi chung cho đỡ sợ. Tôi ngồi đợi hơn 15 phút vẫn không thấy ai, nên đã xuống xe và

vác ba lô lên một mình men theo con đường mòn. Con đường mòn từ bãi đậu xe đến Bồn Tắm của Quý gần hai dặm. Cứ cách vài mét là có dấu đi đường màu vàng hình thoi, nên tôi an tâm mà đi theo. Khi đi qua các con suối, những kỷ niệm xưa chợt ùa về. Nào là suối Đá Ràng, suối Đá Bạc, của những lần tôi đi rầy đem cơm cho ba hay lên rầy hái măng cầu, bẻ mía... Tôi ngâm đôi chân dưới dòng nước suối mát lạnh đến vài phút mới tiếp tục theo lối mòn tìm đến hồ nước xanh như tranh vẽ mà tôi đã từng thấy trên internet. Sau một tiếng đồng hồ, tôi cũng đến được hồ nước trong xanh. Tôi đứng trên cao nhìn xuống, chụp vài tấm ảnh rồi tiếp tục trèo lên đỉnh thác. Điểm đích của tôi là Bồn Tắm của Quý. Sau vài phút cẩn thận men theo vách đá, tôi đã đến nơi. Bồn

Tắm của Quý là một hồ nước trong xanh dài khoảng 20 feet, rộng 8 feet và sâu 12 feet trong núi đá. Hồ nước này được tạo nên bởi dòng nước xoáy theo dòng thời gian. Hồ trung này được đặt tên là Bồn Tắm của Quý vì nó trông giống hệt bồn tắm với có con thác nước nhỏ từ trên cao đổ xuống bồn như một vòi nước. Tôi ngồi xuống, ngâm chân trong hồ nước. Nước mát lạnh, trong xanh, làm dịu đi cơn mệt nhọc băng rừng

lội núi một giờ qua. Giống như tên gọi của nó, đó là “nguồn nước duy nhất đủ lạnh để dập tắt ngọn lửa địa ngục của quỷ”. Vì một mình ở trong rừng, chứ không tôi sẽ ngâm mình lặn hụp trong hồ nước này. Tôi ngồi xuống phiến đá, lấy máy ảnh ra và ghi lại những cảnh đẹp của

thiên nhiên nơi này. Tôi say sưa với những khung cảnh đẹp tuyệt vời với tiếng thác đổ, tiếng chim hót và ánh nắng ban mai len lỏi trên những tán lá... Tôi ngồi ngâm chân hơn mười phút mới cất máy ảnh vào ba lô và trở về.

Về đến đất trại, tôi đã đăng tải những hình ảnh về nơi đây trên trang mạng xã hội "Exploring Virginia" để chia sẻ hình ảnh cũng như cảm ơn những người "bạn" đã trả lời các câu hỏi của tôi trước khi tôi đến đây. Sau khi tôi đăng tải, chỉ trong vòng một ngày mà có hơn 3 ngàn người yêu thích và gần 300 người chia sẻ cũng như bình luận về nơi này.

Bồn Tắm Của Quý

*Cỏ cây ướt đầm trong sương
Ba lô đã sẵn con đường ta đi
Nơi hồ nước mát xanh rì
Devil's Bathtub khắc ghi sách vàng**

*Con đường phía trước thênh thang
Dưới rừng bóng mát rộn ràng tiếng chim
Bước chân theo nhịp con tim
Qua đôi lội suối mới tìm được đây*

*Ngõ ngàng khung cảnh nơi này
Thiên nhiên tuyệt đẹp ta say sưa nhìn
Trên tay có sẵn máy hình
Ghi vào kỷ niệm ngày mình đến đây*

*Bồn tắm của quý tràn đầy
Những dòng nước mát dập ngay lửa lòng
Ngắm nhìn hồ nước xanh trong
Bao nhiêu mệt mỏi trong lòng bay đi...*

Trên đường lái xe trở về đất trại, tôi ghé vào một quán nhỏ bên đường để mua một ít trái cây từ những người nông dân quanh khu vực. Tôi mua một chục bắp ngọt và một giỏ dâu Tây về cho vợ và con. Lúc tôi trở về, nàng đã chuẩn bị sẵn cơm nước cho cả gia đình. Chúng tôi ngồi bên nhau ăn cơm trưa rồi ra vũng nhâm nhi ly sinh tố dâu và nghỉ ngơi.

Buổi sáng ngày thứ Năm, tôi đánh thức nàng dậy đi ngắm mặt trời mọc trên đỉnh đồi Wilderness Road Historic Area (Khu Lịch Sử Vùng Hoang Dã) nơi công viên, trong con gái ngủ, nàng nói:

- Thôi lạnh lắm em không đi đâu. Anh đi một mình đi.

Tôi bước xuống giường, nói:

- Anh đi chừng nửa tiếng rồi về.

- Dạ!

Tôi vác ba lô, mang vội đôi dép quai đi lên đỉnh đồi của khu Lịch Sử Vùng Hoang Dã để chụp cảnh mặt trời mọc. Buổi sáng, sương mờ lãng đãng quanh các dãy núi xa xa. Những ngọn cỏ ướt đầm trong sương thấm vào đôi chân ướt lạnh. Tôi đứng trên đỉnh đồi, nhìn về phía Đông đợi mặt trời lên. Không lâu sau, một dấu chấm đỏ rực từ phía chân trời trời lên... Ông mặt trời lộ dạng. Tôi vội ghi lại những khoảnh khắc tươi đẹp này rồi trở về đất trại. Dọc theo bờ cỏ vừa mới cắt, những chú thỏ rừng ngo ngác đứng nhìn, khi nghe động, chúng trốn vào bụi cỏ rậm. Chụp vài tấm ảnh mặt trời mọc, tôi vác ba lô đi

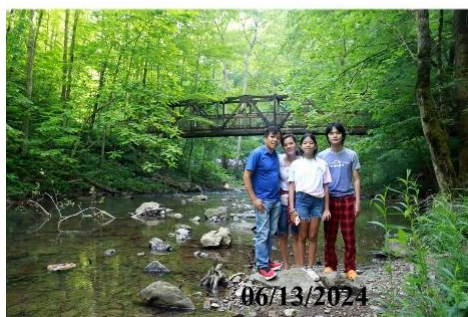
về khu đất trại. Tôi nhẹ nhàng mở cửa camper chui vào trong. Nghe động, nàng mở mắt dậy rồi hỏi:

- Ủa sao hôm nay anh về nhanh vậy?

- Thì anh nói rồi, chụp mặt trời mọc tí rồi về mà. Em dậy chưa?

Nàng nhìn vào đồng hồ trên điện thoại:

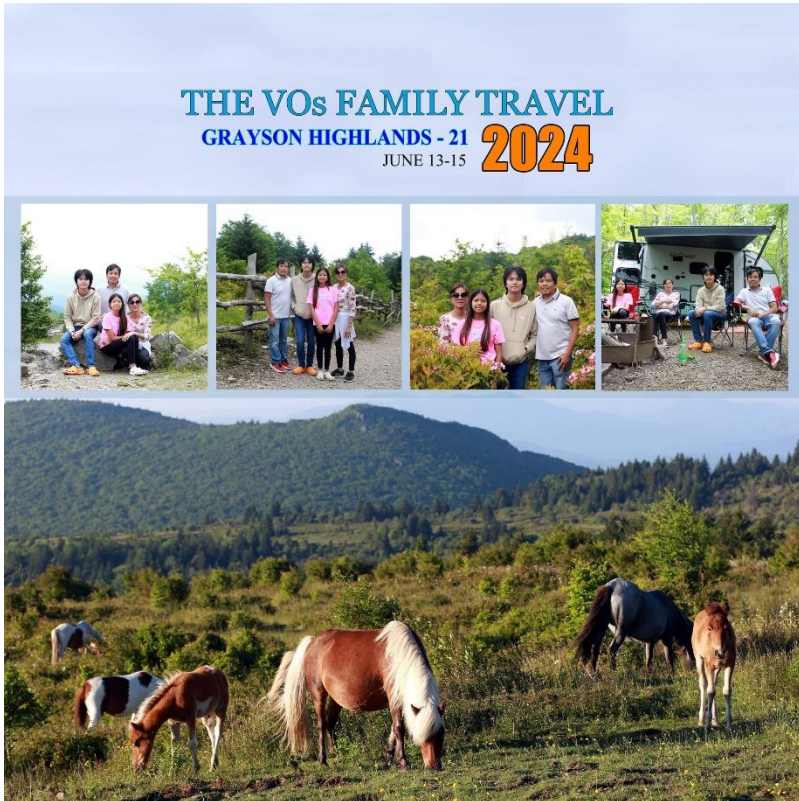
- Chưa tới bảy giờ sáng. Ngủ thêm chút nữa đi rồi mình dậy dọn dẹp đi tới công viên kế tiếp.

061224 - Natural Tunnel - Duffield, Virginia.

Grayson Highlands

Đi Tìm Bầy Ngựa Hoang

Chiếc Toyota Tundra 20 tuổi gầm rú, hì hà hì hục như một con trâu già, cố trèo qua cửa ngõ dẫn đến đỉnh núi cao nhất của tiểu bang Virginia, núi Rogers, để đến công viên tiểu bang Grayson Highlands. Công viên Grayson Highlands, tạm gọi là Cao Nguyên Grayson, nằm ở Quận Grayson, Virginia, Hoa Kỳ.

Theo Wikipedia, công viên Cao Nguyên Grayson được thành lập vào năm 1965 với tổng diện tích 4,502 mẫu Anh (1,822 ha). Công viên có một số hoạt động ngoài trời bao gồm đường đi bộ dài, hai khu cắm trại, một cho người yêu thích thiên nhiên và khu khác cho những người yêu thích cưỡi ngựa. Công viên có một phần đường mòn đi qua dãy

núi Appalachian và một số đường mòn dành cho những người yêu thích cưỡi ngựa. Công viên tiểu bang này nổi tiếng về âm nhạc và là nơi tổ chức lễ hội mùa Thu Grayson Highlands cũng như các buổi biểu diễn ngẫu hứng hàng tuần của

các nhạc sĩ dân gian địa phương, những người lấy cảm hứng từ phong cách truyền thống của khu vực Blue Ridge. Công viên cũng là nơi tổ chức Lễ hội và Cuộc thi guitar Wayne C. Henderson, một lễ hội quan trọng trong khu vực và cuộc thi guitar được đặt theo tên của nghệ sĩ guitar nổi tiếng địa phương Wayne Henderson.

Sau vài giờ hì hục bò lên đỉnh đồi ở công viên Cao Nguyên Grayson, chúng tôi cũng đến khu đất trại Hickory Ridge. Chúng tôi

gắn điện nước vào camper rồi dọn cơm ra ăn. Gia đình chúng tôi ngồi bên nhau ăn trưa, nghỉ ngơi. Theo lịch trình, tôi muốn cùng gia đình đi thuê thuyền kayak hoặc xuồng phao thả trôi

theo dòng nước ở tiểu bang Bắc Carolina (Riverside Canoe and Tube

Rentals) hoặc đi lên đỉnh núi Whitetop ngắm phong cảnh. Nhưng vợ

và hai con không muốn lái xe đi trên những con đường vòng quanh chân núi, cả nhà chỉ muốn ở khu đất trại nghỉ ngơi và đọc sách.

Sau bữa cơm trưa, chúng tôi mắc võng dưới rừng cây nằm ngủ.

Đến gần năm giờ chiều, cô con gái và tôi đi quanh nhặt củi khô để tối đốt lửa trại. Củi khô ở đây rất nhiều, chỉ trong vòng nửa giờ chúng tôi gom đủ để đốt cho hai đêm lửa trại. Lượm củi xong, không còn việc gì làm, tôi lái xe đi dạo quanh công viên. Khoảng cách từ đất trại đến văn phòng công viên và những địa như Massie Gap, khu lịch sử, khu tập hợp...vv... đều rất xa so với những công viên khác nên tôi phải lái xe để đi chứ không đạp xe.

Tôi rủ cô con gái cùng đi, nhưng cô bé từ chối và muốn ở trong camper chơi game. Chỉ mình tôi lái xe vòng quanh công viên. Tôi lái xe đến văn phòng và mua huy hiệu của công viên cho bộ sưu tập của mình. Tôi mua

hai cái huy hiệu, sẵn tiện hỏi anh chàng nhân viên văn phòng đi đến đâu để thấy được bầy ngựa hoang. Anh ấy lấy bản đồ và vẽ đường chỉ tôi đến.

Tôi rời văn phòng ở công viên lái xe đến Massie Gap tìm ngựa hoang. Trong đầu tôi dự tính chỉ đi một đoạn ngắn, nếu không tìm

thấy thì sẽ về. Nhưng cảnh đồi núi, mỏm đá, và hương thơm của hoa rừng thôi thúc tôi đi mãi đi mãi cho đến khi tới chân núi. Tại đây, tôi thấy một đàn ngựa đang nhón nhơ gặm cỏ. Những con ngựa hoang rất dạn dĩ vì rất quen với con người nên chúng không màn đến sự có mặt của tôi. Chúng vẫn vô tư gặm cỏ không ngừng. Đàn ngựa với những cái bụng no tròn. Tuy những đàn ngựa sống hoang dã, nhưng mỗi năm nhân viên thú ý sẽ kiểm tra, chích ngừa, và đếm số lượng sinh sản của chúng. Nếu như số ngựa vượt giới hạn cho phép trong khu công viên tiểu bang Cao Nguyên Grayson thì nhân viên sẽ đem chúng bán đấu giá cho những người yêu thích nuôi ngựa. Vì không đem theo

máy ảnh bên mình, nên tôi chỉ ngắm nhìn đàn ngựa một hồi rồi trở lại bãi đậu xe, về lại khu đất trại.

Trở về khu đất trại, chúng tôi dọn cơm chiều ra ăn. Chúng tôi đốt củi nướng thịt và nem nướng, ngồi nhâm nhi ly bia mát lạnh giữa nơi

núi rừng thật thi vị. Cơm chiều xong, chúng tôi ngồi quanh bếp lửa chơi game và đọc sách. Dưới bóng cây mát rượi và tiếng tí tách của bếp lửa, chúng tôi còn nghe được âm thanh từ tiếng đàn guitar của những người hàng xóm bên cạnh. Những điệu nhạc trầm ấm, tiết tấu lúc nhanh lúc chậm thật thi vị. Chúng tôi ngồi bên nhau đến tối mịt mới vào camper đánh răng rửa mặt rồi đi ngủ.

Buổi sáng thức dậy sớm, tôi vác ba lô máy ảnh lên đi tìm bầy ngựa hoang. Tôi lái xe lên Massie Gap. Trên đỉnh đồi, sương sớm còn đọng trên cây. Ngoài tôi ra không có một ai khác. Tôi bước xuống xe, đi tới cái bàn gỗ cho khách bộ hành, ngồi đó

ngắm cảnh và chờ người đến để đi chung. Tôi ngồi không lâu thì vài người bộ hành lái xe tới. Tôi đi theo họ đến con đường mòn Rhododendron (Đường Mòn Hoa Đỗ Quyên). Đúng như tên gọi, dọc theo con đường mòn này là những bụi hoa Đỗ Quyên với màu sắc tươi sáng. Ngoài hoa Đỗ Quyên ra, còn có nhiều loại hoa rừng đẹp và thơm ngát như hoa laurels, hoa cúc vàng, cúc trắng, hoa Việt Quất (Blueberries), và cả một rừng hoa quả Mâm Xôi (Blackberries) đang mùa ra hoa trắng ngần cả một khu đồi rộng lớn. Hương thơm của các loài hoa thơm ngát quyện vào nhau thu hút cả bầy ong ruồi đi hút mật. Đi gần hết đường mòn, tôi mới thấy một đàn ngựa hoang nằm con đang nhón nhơ gặm cỏ.

Rời khỏi đường mòn Hoa Đỗ Quyên, tôi tiếp tục theo Horse Trail North rồi qua Appalachian Trail. Đi đến nửa đường, tôi thấy khói bay từ nơi xa xa. Khi tới gần tôi nghe được cả tiếng khóc của trẻ con. Bên mảnh đất trống, tôi thấy một gia đình trẻ cùng với ba đứa con nhỏ (đứa lớn nhất chừng 5 tuổi, đứa nhỏ còn bồng trên tay) đang đốt củ sồi ấm và ăn sáng. Họ là những người cắm trại backpacking. Tôi chụp vài tấm ảnh sinh hoạt của gia đình họ rồi tiếp tục đi theo con đường mòn. Đến mỏm đá lớn, trước mắt tôi là một đàn ngựa hơn chục con đang gặm cỏ. Một con ngựa non ngo ngác đưa mắt nhìn khi nghe âm thanh từ chiếc máy ảnh. Ngoài con ngựa con ra, cả bầy ngựa không màn đến

sự có mặt của tôi. Chúng vẫn nhón nhơ gặm cỏ để mặc tôi chụp ảnh. Chụp ảnh đã đời, tôi mới quay lại con đường cũ, trở về bãi đậu xe. Khi

đi qua khỏi căn lều của gia đình trẻ nọ, tôi không còn thấy họ ở đó. Tôi vừa đi vừa chụp ảnh, thoáng chốc mà đã tới đường mòn Hoa Đỗ Quyên. Tôi ngồi xuống một tảng đá lớn, nơi có đánh dấu đi đường màu xanh, lấy điện thoại ra và

viết vội bài thơ đã lỏn vởn trong đầu từ lúc bắt đầu đi trên con đường mòn Hoa Đỗ Quyên.

*Trên con đường sỏi đá
Hoa rừng thơm ngát hương
Tiếng chim kêu rộn rã
Lá còn đọng hơi sương
Giữa rừng bầy ngựa hoang
Thành thoi đang gặm cỏ
Một con non nhỏ nhỏ
Thấy người lạ đứng nhìn
Con ngựa nhỏ xinh xinh
Nghe tôi bấm máy hình
Tò mò ngơ ngác nghĩ
Ông làm gì nơi đây?
Tôi đi mấy trăm dặm
Để tìm đến nơi này
Chỉ mong rằng gặp được
Bầy ngựa hoang hôm nay.*

Tôi tiếp tục đi bộ trên con đường Hoa Đỗ Quyên. Tại đây, tôi gặp lại gia đình trẻ đang chậm rãi đi bộ về hướng bãi đậu xe. Cô bé lớn nhất, chắc có lẽ mới chân, ngồi bệt bên vệ đường. Thấy hình ảnh của gia đình nọ đẹp quá, tôi

không kìm lòng mà bấm vài tấm ảnh. Chụp ảnh xong, tôi đi đến gần, chào hỏi:

- Xin lỗi anh chị, khi nãy tôi thấy gia đình anh chị đẹp quá nên đã chụp vài tấm ảnh. Nếu anh chị không ngại, tôi có thể gửi sang tặng.

- Ồ... Cảm ơn anh. Gia đình chúng tôi không có ảnh chung. Nếu được vậy thì tốt quá. Đây là số điện thoại của tôi, khi nào thuận tiện xin anh gửi cũng được.

Tôi cảm ơn gia đình nọ rồi tiếp tục đi về. Về đến camper, tôi rủ vợ mặc áo dài đi chụp ảnh quanh công viên. Hơn một giờ chụp ảnh, chúng tôi trở về camper chuẩn bị bữa ăn cho các con. Ăn cơm xong, cả gia đình đi tìm trạm xăng để bơm và cùng nhau đến công viên chụp ảnh lưu niệm.

Sáng sớm ngày thứ Bảy, chúng tôi đánh thức hai con dậy ra xe để tiếp tục chặn đường còn lại. Chặn đường này khá dài nên chúng tôi phải đi thật sớm.

061424 - Grayson Highlands State Park, Mouth of Wilson, VA

James River

Buổi Chiều Ta Ngắm Hoàng Hôn

Từ công viên tiểu bang Cao Nguyên Grayson đến công viên tiểu bang James River mất hơn bốn giờ đồng hồ để kéo căn lều di động camper, nên chúng tôi phải rời khỏi từ sáng sớm. Mới tám giờ sáng, chúng tôi vội đánh thức hai con dậy để rời khỏi công viên. Sau gần một giờ đồng hồ dọn dẹp và xả thải, chúng tôi mới kéo camper đến đất trại James River (Dòng Sông James). Trên đường đi, chúng tôi dừng lại ở công viên Natural Bridge (Cây Cầu Thiên Nhiên) để nghỉ ngơi và ăn

trưa. Chúng tôi trải chiếc chiếu dưới bóng mát của gốc cây sồi và lấy cơm ra ăn. Ăn xong, chúng tôi tiếp tục cuộc hành trình.

Gần hai giờ trưa, chúng tôi mới tới cổng trại Dòng Sông James. Anh nhân viên trẻ trao cho tôi một phong bì với đầy đủ thông tin về công viên khu đất trại Red Oak (Cây Sồi Đỏ) số 31. Từ

cổng trại, chúng tôi kéo camper vào công viên, rẽ trái, rồi cho xe vào khu đất trại số 31.

Công viên tiểu bang Dòng Sông James là một công viên nằm dọc theo con sông cùng tên ở Quận Buckingham, Virginia. Công viên này được mở cửa vào ngày 20 tháng 6 năm 1999. Công viên Dòng Sông James có một phần là khu bảo tồn của tuyến đường kênh Kanawha. Một trong nhiều điểm thu hút tại Dòng Sông James là hơn 130 mẫu

Anh (0,53 km²) với những thảm cỏ mùa ấm bản địa phủ kín các cánh đồng liền kề sông. Những cánh đồng này được duy trì bằng cách đốt lửa theo định kỳ để tạo điều kiện cho cỏ bản địa phát triển. Theo như trang

nhà của công viên tiểu bang Virginia thì Dòng Sông James có năm điểm du khách nên trải nghiệm. Đó là ngắm sao trời, đi bộ ngắm cảnh trên đồi Tye, có buổi dã ngoại, ngủ qua đêm, và tham dự chương trình hoặc sự kiện mà công viên tổ chức.

Mảnh đất trại số 31 mà chúng tôi thuê rất bằng phẳng, nên chúng

tôi
không
cần
phải
cân
bằng
đo đạc
trước
khi gấn
điện
nước
cho

camper như những công viên khác. Sau khi điện nước gấn, tôi lấy xe đi dạo công viên và chạy ra văn phòng để hỏi xem có chương trình gì cho ngày mai. Anh nhân viên cho tôi biết những tin tức liên quan. Tôi hỏi anh, ở đây có cho thuê thuyền chèo kayak hay xuồng phao hay không? Anh cho biết là sau khi dịch Covid-19 mọi dịch vụ ở công viên bị gián đoạn kể cả

việc cho thuê thuyền. Anh hy vọng rằng trong tương lai công viên sẽ cho thuê trở lại. Nghe anh nói thế, tôi hơi thất vọng. Thấy tôi đeo máy ảnh, anh nói:

- Tôi thấy anh đeo máy ảnh chắc là anh thích chụp hình. Tôi nghĩ anh sẽ thích nơi này.

Nói rồi anh lấy tấm bưu thiếp ra cho tôi coi:

- Đây là đồi Tye, nơi hai dòng sông gặp nhau. Sông James và sông Tye. Nơi này khi chiều xuống sẽ rất đẹp, như trong bưu thiếp này. Ngắm mặt trời xong, anh có thể ghé qua nơi tụ họp trú ẩn (shelter) số 4, sẽ có chương trình ngắm sao trời nếu trời đẹp.

- Vâng, cảm ơn anh.

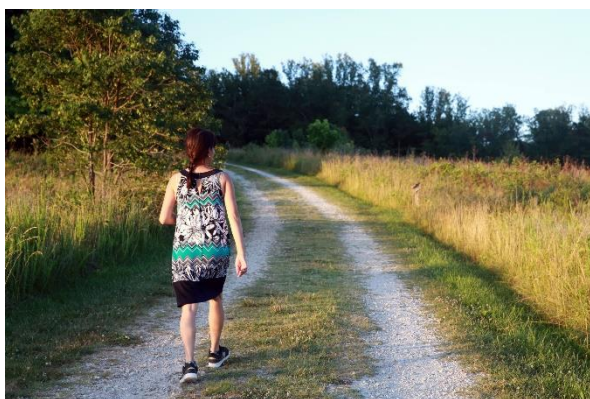
Rời văn phòng công viên, tôi lái xe tới bãi thả thuyền xem cảnh nhộn nhịp trên dòng sông. Nơi đây những người dân trong vùng đang boi thuyền kayak và xuồng phao thả trôi theo dòng sông. Một số người đang bày thức ăn ra nướng. Mùi thơm bánh mì kẹp thịt hamburger, hotdogs, và thịt nướng thơm phức. Vài người thanh niên mặc trang phục giống người Hòa Lan ở những thế kỷ trước đang thả cần câu cá. Tôi đi men bờ sông chụp ảnh rồi lái xe đến bãi đậu xe để đi bộ trên con đường mòn Tye River Overlook. Con đường mòn dẫn đến đỉnh đồi ngắm hai dòng sông rất rộng. Dưới rừng cây bóng mát, tôi thấy những con rắn và rùa bò ngang qua con đường sỏi đá. Thấy

một chú rùa mai tròn dễ thương, tôi dừng lại chụp vài tấm ảnh "chân dung" cho chú rồi tiếp tục đi trên con đường mòn. Đến đỉnh đồi, tôi chụp vài tấm ảnh rồi trở về đất trại vì bụng tôi đã kêu đói.

Về đến camper, tôi phụ vợ dọn cơm ra ăn chiều. Chiều nay, chúng tôi ăn uống đơn giản vì là ngày cuối trong 10 ngày đi cắm của chúng tôi nên không muốn bày ra nhiều. Ăn uống xong, hai con chui vào camper chơi game và nghe nhạc. Tôi nhìn nàng, hỏi:

- Ăn cơm xong rồi em định làm gì?
- Thì vô camper chơi phone, check Facebook.
- Chơi phone hoài vậy... Hay là mình đi dạo chút cho xuống cơm đi?
- Đi xa không?
- Anh nghe nói có chỗ này ngắm mặt trời lặn đẹp lắm. Mình đi nha?
- Dạ...

Chúng tôi nói cho hai con biết rồi lái xe đến bãi đậu. Bãi đậu xe là một cánh đồng cỏ được cắt gọn gàng. Vừa tới bãi cỏ, chúng tôi thấy vài con thỏ phóng vội vào trong bụi cỏ rậm rạp ven rừng. Chúng tôi

đi bộ trên con đường sỏi đá khi nắng chiều loe lói xuyên qua rừng cây. Đi bộ gần nửa giờ, đứng trên đỉnh đồi nhìn xuống bên dưới, nàng đưa tay chỉ xuống dòng sông và hỏi:

- Anh thấy phía dưới có chiếc xuồng không?
- Ủ... Anh thấy rồi. Chắc là xuồng người ta đi câu.
- Cảnh ở đây đẹp quá. Nước êm ru...

“Trước mắt mình là nơi giao nhau của hai dòng sông Tye và James. Nơi này là nơi đẹp nhất của công viên James River.” Tôi giải thích với nàng.

- Mặt trời xuống rồi kìa... Anh chụp nhanh đi...

Chúng tôi chụp vài tấm hình trước khi rời khỏi đỉnh đồi ngắm hai dòng sông. Rời Tye River Overlook, chúng tôi ghé vào khu shelter số 4 để xem tối nay có chương trình ngắm sao trời. Rất tiếc, khu vực ngắm sao trời vắng tanh. Chỉ có một gia đình nọ đang chuẩn bị ngắm sao. Nàng nói:

- Chắc là không đủ người ghi danh nên họ hủy ngắm sao. Vậy thôi mình về.

- Ủ... Công viên này chán quá. Không có dịch vụ cho thuê kayak đã đành. Giò ngắm sao cũng không có.

Trong các công viên tiểu bang ở Virginia, chỉ có hai công viên là nơi thích hợp để ngắm sao trời đó là công viên Staunton và công viên James River này. Bãi cỏ để ngắm sao ở công viên Staunton rộng hơn ở công viên này rất nhiều. Chúng tôi thất vọng rời khỏi khu vực ngắm sao để trở về đất trại. Trở về camper, trong khi vợ con đi ngủ sớm để ngày mai về nhà, tôi lấy điện thoại viết lại bài thơ về buổi chiều vừa qua.

*Đi qua rừng cây lá
Nắng vàng còn vấn vương
Quanh đây không người lạ
Chỉ đôi ta trên đường*

*Hai dòng sông giáp mặt
Trên đỉnh đồi bên nhau
Buổi chiều trôi chậm chậm*

Rời xa sau chiếc cầu

*Dưới sông in bóng nước
Chiếc thuyền câu êm trôi
Ta nhìn về phía trước
Khi có nhau trong đời*

*Đường về đôi chân bước
Sỏi đá kêu lao xao
Tay trong tay xuôi ngược
Đi qua tháng năm nào...*

Viết xong bài thơ cũng hơn 10 giờ tối. Tôi tắt phone đi ngủ.
Buổi sáng, mới sáu giờ sáng, Lamson, cậu con trai, đã thức dậy

đánh răng rửa mặt (thường ngày cậu ngủ tới 11 giờ trưa). Cậu hối thúc chúng tôi dậy để dọn dẹp về nhà. Cậu nói với chúng tôi rằng: "Con nhớ nhà rồi, con muốn về sớm".

Quả thật 10 ngày xa nhà chúng tôi ai cũng nhớ. Trên đường về chúng tôi luôn mỉm cười với ý nghĩ "Home Sweet Home!"

061524 - James River State Park, Gladstone, VA

James River

Buổi Chiều Ta Ngắm Hoàng Hôn

Từ công viên tiểu bang Cao Nguyên Grayson đến công viên tiểu bang James River mất hơn bốn giờ đồng hồ để kéo căn lều di động camper, nên chúng tôi phải rời khỏi từ sáng sớm. Mới tám giờ sáng, chúng tôi vội đánh thức hai con dậy để rời khỏi công viên. Sau gần một giờ đồng hồ dọn dẹp và xả thải, chúng tôi mới kéo camper đến đất trại James River (Dòng Sông James). Trên đường đi, chúng tôi dừng lại ở công viên Natural Bridge (Cây Cầu Thiên Nhiên) để nghỉ ngơi và ăn

trưa. Chúng tôi trải chiếc chiếu dưới bóng mát của gốc cây sồi và lấy cơm ra ăn. Ăn xong, chúng tôi tiếp tục cuộc hành trình.

Gần hai giờ trưa, chúng tôi mới tới cổng trại Dòng Sông James. Anh nhân viên trẻ trao cho tôi một phong bì với đầy đủ thông tin về công viên khu đất trại Red Oak (Cây Sồi Đỏ) số 31. Từ

cổng trại, chúng tôi kéo camper vào công viên, rẽ trái, rồi cho xe vào khu đất trại số 31.

Công viên tiểu bang Dòng Sông James là một công viên nằm dọc theo con sông cùng tên ở Quận Buckingham, Virginia. Công viên này được mở cửa vào ngày 20 tháng 6 năm 1999. Công viên Dòng Sông James có một phần là khu bảo tồn của tuyến đường kênh Kanawha. Một trong nhiều điểm thu hút tại Dòng Sông James là hơn 130 mẫu

Anh (0,53 km²) với những thảm cỏ mùa ấm bản địa phủ kín các cánh đồng liền kề sông. Những cánh đồng này được duy trì bằng cách đốt lửa theo định kỳ để tạo điều kiện cho cỏ bản địa phát triển. Theo như trang

nhà của công viên tiểu bang Virginia thì Dòng Sông James có năm điểm du khách nên trải nghiệm. Đó là ngắm sao trời, đi bộ ngắm cảnh trên đồi Tye, có buổi dã ngoại, ngủ qua đêm, và tham dự chương trình hoặc sự kiện mà công viên tổ chức.

Mảnh đất trại số 31 mà chúng tôi thuê rất bằng phẳng, nên chúng

tôi
không
cần
phải
cân
bằng
đo đạc
trước
khi gấn
điện
nước
cho

camper như những công viên khác. Sau khi điện nước gấn, tôi lấy xe đi dạo công viên và chạy ra văn phòng để hỏi xem có chương trình gì cho ngày mai. Anh nhân viên cho tôi biết những tin tức liên quan. Tôi hỏi anh, ở đây có cho thuê thuyền chèo kayak hay xuồng phao hay không? Anh cho biết là sau khi dịch Covid-19 mọi dịch vụ ở công viên bị gián đoạn kể cả

việc cho thuê thuyền. Anh hy vọng rằng trong tương lai công viên sẽ cho thuê trở lại. Nghe anh nói thế, tôi hơi thất vọng. Thấy tôi đeo máy ảnh, anh nói:

- Tôi thấy anh đeo máy ảnh chắc là anh thích chụp hình. Tôi nghĩ anh sẽ thích nơi này.

Nói rồi anh lấy tấm bưu thiếp ra cho tôi coi:

- Đây là đồi Tye, nơi hai dòng sông gặp nhau. Sông James và sông Tye. Nơi này khi chiều xuống sẽ rất đẹp, như trong bưu thiếp này. Ngắm mặt trời xong, anh có thể ghé qua nơi tụ họp trú ẩn (shelter) số 4, sẽ có chương trình ngắm sao trời nếu trời đẹp.

- Vâng, cảm ơn anh.

Rời văn phòng công viên, tôi lái xe tới bãi thả thuyền xem cảnh nhộn nhịp trên dòng sông. Nơi đây những người dân trong vùng đang boi thuyền kayak và xuồng phao thả trôi theo dòng sông. Một số người đang bày thức ăn ra nướng. Mùi thơm bánh mì kẹp thịt hamburger, hotdogs, và thịt nướng thơm phức. Vài người thanh niên mặc trang phục giống người Hòa Lan ở những thế kỷ trước đang thả cần câu cá. Tôi đi men bờ sông chụp ảnh rồi lái xe đến bãi đậu xe để đi bộ

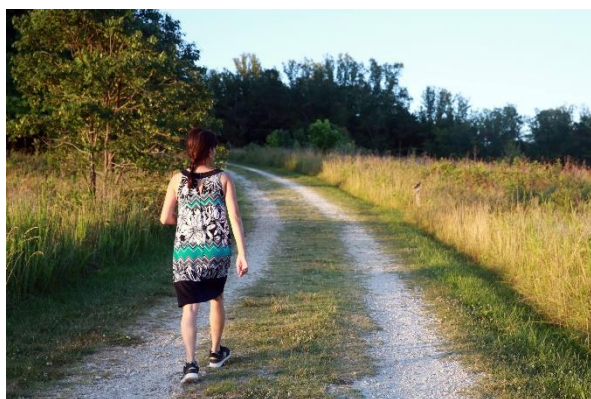
trên con đường mòn Tye River Overlook. Con đường mòn dẫn đến đỉnh đồi ngắm hai dòng sông rất rộng. Dưới rừng cây bóng mát, tôi thấy những con rắn và rùa bò ngang qua con đường sỏi đá. Thấy

một chú rùa mai tròn dễ thương, tôi dừng lại chụp vài tấm ảnh "chân dung" cho chú rồi tiếp tục đi trên con đường mòn. Đến đỉnh đồi, tôi chụp vài tấm ảnh rồi trở về đất trại vì bụng tôi đã kêu đói.

Về đến camper, tôi phụ vợ dọn cơm ra ăn chiều. Chiều nay, chúng tôi ăn uống đơn giản vì là ngày cuối trong 10 ngày đi cắm của chúng tôi nên không muốn bày ra nhiều. Ăn uống xong, hai con chui vào camper chơi game và nghe nhạc. Tôi nhìn nàng, hỏi:

- Ăn cơm xong rồi em định làm gì?
- Thì vô camper chơi phone, check Facebook.
- Chơi phone hoài vậy... Hay là mình đi dạo chút cho xuống cơm đi?
- Đi xa không?
- Anh nghe nói có chỗ này ngắm mặt trời lặn đẹp lắm. Mình đi nha?
- Dạ...

Chúng tôi nói cho hai con biết rồi lái xe đến bãi đậu. Bãi đậu xe là một cánh đồng cỏ được cắt gọn gàng. Vừa tới bãi cỏ, chúng tôi thấy vài con thỏ phóng vội vào trong bụi cỏ rậm rạp ven rừng. Chúng tôi

đi bộ trên con đường sỏi đá khi nắng chiều loe lói xuyên qua rừng cây. Đi bộ gần nửa giờ, đứng trên đỉnh đồi nhìn xuống bên dưới, nàng đưa tay chỉ xuống dòng sông và hỏi:

- Anh thấy phía dưới có chiếc xuồng không?
- Ủ... Anh thấy rồi. Chắc là xuồng người ta đi câu.
- Cảnh ở đây đẹp quá. Nước êm ru...

“Trước mắt mình là nơi giao nhau của hai dòng sông Tye và James. Nơi này là nơi đẹp nhất của công viên James River.” Tôi giải thích với nàng.

- Mặt trời xuống rồi kìa... Anh chụp nhanh đi...

Chúng tôi chụp vài tấm hình trước khi rời khỏi đỉnh đồi ngắm hai dòng sông. Rời Tye River Overlook, chúng tôi ghé vào khu shelter số 4 để xem tối nay có chương trình ngắm sao trời. Rất tiếc, khu vực ngắm sao trời vắng tanh. Chỉ có một gia đình nọ đang chuẩn bị ngắm sao. Nàng nói:

- Chắc là không đủ người ghi danh nên họ hủy ngắm sao. Vậy thôi mình về.

- Ủ... Công viên này chán quá. Không có dịch vụ cho thuê kayak đã đành. Giò ngắm sao cũng không có.

Trong các công viên tiểu bang ở Virginia, chỉ có hai công viên là nơi thích hợp để ngắm sao trời đó là công viên Staunton và công viên James River này. Bãi cỏ để ngắm sao ở công viên Staunton rộng hơn ở công viên này rất nhiều. Chúng tôi thất vọng rời khỏi khu vực ngắm sao để trở về đất trại. Trở về camper, trong khi vợ con đi ngủ sớm để ngày mai về nhà, tôi lấy điện thoại viết lại bài thơ về buổi chiều vừa qua.

*Đi qua rừng cây lá
Nắng vàng còn vấn vương
Quanh đây không người lạ
Chỉ đôi ta trên đường*

*Hai dòng sông giáp mặt
Trên đỉnh đồi bên nhau
Buổi chiều trôi chậm chậm*

Rời xa sau chiếc cầu

*Dưới sông in bóng nước
Chiếc thuyền câu êm trôi
Ta nhìn về phía trước
Khi có nhau trong đời*

*Đường về đôi chân bước
Sỏi đá kêu lao xao
Tay trong tay xuôi ngược
Đi qua tháng năm nào...*

Viết xong bài thơ cũng hơn 10 giờ tối. Tôi tắt phone đi ngủ.
Buổi sáng, mới sáu giờ sáng, Lamson, cậu con trai, đã thức dậy

đánh răng rửa mặt (thường ngày cậu ngủ tới 11 giờ trưa). Cậu hối thúc chúng tôi dậy để dọn dẹp về nhà. Cậu nói với chúng tôi rằng: "Con nhớ nhà rồi, con muốn về sớm".

Quả thật 10 ngày xa nhà chúng tôi ai cũng nhớ. Trên đường về chúng tôi luôn mỉm cười với ý nghĩ "Home Sweet Home!"

061524 - James River State Park, Gladstone, VA